

вото, расте и се развива, всѣки день придобива нѣщо ново. А това, че изгнива, тя не се лишава отъ бждещъ животъ. Тя носи въ себе си семка, начало на новъ животъ. При това, всѣки плодъ трѣбва да има нѣкакънъ ароматъ, да отдѣля отъ себе си нѣкакво ухание. Докато зрѣе, крушата не позволява да я буташъ. Приближишъ ли се при нея, тя казва: Не ме бутай! Щомъ узрѣе, тя сама се предлага и казва: Сега можешъ да ме ядешъ. Ако въ първия случай не я буташъ, ти вършишъ волята Божия. Ако въ втория случай, когато крушата казва да я изядешъ, изпълнишъ желанието ѝ, ти пакъ вършишъ волята Божия. Следователно, докато плодътъ зрѣе, не го пипай. Узрѣе ли, можешъ да го откъснешъ и изядешъ.

Мнозина искатъ да обичатъ и да бждатъ обичани. Какво означава обичътъ? Да обичашъ нѣкого, това значи, да го изядешъ. Този човѣкъ е дошълъ при тебе, ти го приемашъ като царь: сваляшъ горната му дреха и го вѣвждашъ въ гостната си стая, дето го чакатъ голѣми почести и уважения. Ако гостътъ ви е близъкъ, вие ще го цѣлунете и следъ това ще пристѣпите къмъ опитването, ще видите, сладъкъ ли е, или не. Въ обикновения животъ този процесъ наричаме ядене, но за високо издигнатитѣ хора той се нарича още обичъ. Кажете ли това на обикновения човѣкъ, вие ще го смутите. Той не разбира дълбокия смисълъ на обичътъ. Колкото да му говорите